

Og alligevel var fabrikken ikke stærk nok til at tåle faldende flyvemaskiner eller rystende jord.

Men mest af alt tænkte man på, at det var levende mennesker, der passede fabrikken. Og ingen havde nogensinde mødt et levende menneske, som ikke kunne lave fejl.

Man opdagede også, at hvis det gik galt - sådan rigtig galt - på den hvide fabrik, så kunne vinden bære de fremmede stoffer langt væk i begge lande, også over sundet til byen med de mange grønne tårne.

Og hvis *det* skete ville sygdomme hæрге blandt voksne og børn, og menneskene blive tvunget til at flytte fra egnen. Alt arbejde standset -

Den fantastiske saga om Barsebäck

hjem uden liv -
gader uden mylder -
en død by
år efter år.

Og af de, der burde vide det, var der ingen, der vidste, hvordan menneskene skulle fjernes i hast fra en forgiftet by. Eller hvordan landet skulle leve uden sin hovedstad. Eller hvem der skulle rense byen ren igen.

Nu voksede vreden, og mennesker kom sammen i mægtige marscher på begge sider af sundet. "Fabrikken skal væk" blev man ved med at råbe. "Hvad nytter det at lave lys og varme med den ene hånd,

når man ikke kan undgå at lave gifte og løgne med den anden."
"Vi vil hellere beholde vores byer og marker end at bruge den hvide fabrik."

De, der havde magten løb nu hurtigere og hurtigere fra møde til møde og talte til Folket i fjernsyn: om Sandsynligheder og Evakueringsplaner og Nedsætningsfaktorer og Energikrise og Tillidskløfter og Landets Interne Anliggender og deres egen Politiske Ansvarlighed.

Men børnene pegede fingre og råbte:
"Se, Kejseren er nøgen.
I har jo ikke noget på.
Jeres ord er bare luft."

Dette var OOAs tale ved Barsebäck-marchen den 13. september 1980.

